

Hlas ticha
od H.P. Blavatské
Díl III:
Sedm bran
„Upadyo (guru),
volba byla učiněna,
žízním po moudrosti.
Nyní jsi roztrhnul závoj
před tajnou Cestou
a učil větší
Yanu (vůz).
Tvůj služebník zde
je připraven na tvé vedení.“
„To je dobře, sravako (žák).
Připrav se,
neboť budeš muset
cestovat sám.
Učitel může pouze
ukázat cestu.
Cesta je jedna pro všechny,
prostředky
k dosažení cíle se musí
měnit s poutníky.
Který si zvolíš, ó ty
nebojácného srdce?
Samtan (tibetskou)
„doktrínu oka,“
čtverou Dhyanu
(stav hluboké meditace),
nebo půjdeš svou cestou
skrze Paramity,
počtem šest,
vznešených bran ctnosti
vedoucí k bódhi
(probuzení) a k prajně,
sedmému kroku moudrosti?
Drsná Cesta
čtveré Dhyany
se vine vzhůru.
Trojnásobně velký je ten,
kdo vyšplhá na vznosný
vrch. Výšiny Paramity
jsou protnuty ještě
strmější cestou.
Musíš si probojovat svoji
cestu skrz sedm bran,
sedm pevností držných
krutými lstivými silami –
ztělesněnými vášněmi.
Měj dobrou náladu,

žáku; měj na mysli
zlaté pravidlo.
Jakmile projdeš
branou Srotapatti,
„ten, do nějž
vstoupil proud“;
jakmile se tvá noha
přitiskla na lůžko
nirvanického proudu
v tomto nebo kterémkoliv
budoucím životě, zbývá
ti již jen sedm
dalších zrození,
ó ty neústupné vůle.
Dívej se. Co vidíš
před svým okem,
ó uchazeči
o božskou moudrost?
„plášť temnoty spočívá
na hloubce věci;
v jeho záhybech zápasím.
Pod mým pohledem
se prohlubuje, Pane;
je rozehnan pod
mávnutím tvé ruky.
Stín se pohnul,
plížíc se jako stáječící se
hadí smyčky...
Roste, nadýmá se
a mizí v temnotě.“
Je to stín tebe
mimo Cestu, vržený
na temnotu tvých hříchů.
„Ano, Pane;
Vidím CESTU;
její spodek v blátě,
její vrcholky ztraceny
v nádherné světlé Nirvanice.
A nyní vidím stále se
zužující brány
na obtížné a trnité
cestě ke Gnyaně
(Vědomost, Moudrost).“
Vidíš dobře,
lanoo (žák).
Tyto brány
vedou uchazeče
skrze vody
na „druhý břeh“.
Každá brána má zlatý klíč,

který ji otevírá;
a těmito klíči jsou:
1. Dana, klíč dobročinnosti
a nesmrtelné lásky.
2. Shila, klíč harmonie
ve slovu a skutku, klíč,
který vyvažuje
příčinu a následek
a nenechává žádný prostor
pro karmické působení.
3. Kshanti, vlídnou trpělivost,
kterou nic nemůže zčeřit.
4. Virag, lhostejnost
k požitku a bolesti,
překonání iluze,
vnímání pouze pravdy.
5. Vírya, neochvějná energie,
která si proboujává
svoji cestu k božské Pravdě,
mimo špínu
pozemských lží.
6. Dhyana, její brána,
jednou otevřena,
vede Narjola
(svatý, adept)
k říši věčného Sat
a její neustálé
kontemplaci.
7. Prajna, klíč,
který činí z člověka
boha, dělajíc z něj
bódhisattvu, syna
Dhyanis (Buddhové).
Takové jsou zlaté klíče
k sedmi branám.
Než se budeš moci
přiblížit k poslední,
ó tkalče své svobody,
musíš ovládnout tyto
paramity dokonalosti –
transcendentální ctnosti,
šest a deset v počtu –
podél únavné Cesty.
Neboť, ó žáku!
Než budeš
hodným potkat svého
učitele tváří v tvář,
svého Mistra světlo v světle,
co ti je řečeno?
Než se budeš moci přiblížit

hlavní bráně,
musíš se naučit
oddělit své tělo od mysli,
rozptýlit stín
a žít ve věčném.
Kvůli tomu musíš
prožívat a vdechovat vše,
neboť vše co vnímáš,
v tobě dýchá;
cítit sebe trvat
ve všech věcech,
všechny věci v sobě.
Nenecháš své smysly
učinit hřiště
pro svou mysl.
Neoddělíš své bytí
od Bytí, a zbytku,
nýbrž vnoříš
oceán do kapky,
kapku do oceánu.
Budeš v naprostém souladu
se vším, co žije;
měj lásku k lidem,
jako by to byli tví
bratři-žáci,
žáci jednoho Učitele,
synové jedné
půvabné matky.
Učitelů je mnoho;
Mistr-Duše je jedna
Alaya, universální Duše.
Žij v tom Mistrovi, neboť
jeho paprsek je v tobě.
Žij ve svých přátelích,
neboť oni žijí v Jeho.
Než staneš
na prahu Cesty;
než projdeš
hlavní branou,
musíš spojit dva
v Jeden
a obětovat osobní
pro Sebe neosobní,
a tak zničit „cestu“
mezi dvěma –
Antaskarana
(nižší Manové, či
nedisciplinovaná mysl).
Musíš být připraven
odpovědět Dharmě,

striktnímu zákonu,
jehož hlas se tě zeptá
při tvém prvním,
počátečním kroku:
„Splňuješ všechna
pravidla, ó ty
vysokých nadějí?“
„Naladil jsi své
srdce a mysl
na velikou mysl a srdce
celého lidstva?
Neboť stejně jako
burácející hlas posvátné
řeky, ve které se ozývá
všechna příroda-zvuky,
tak se musí srdce toho,
kdo by vešel
do proudu, rozechvět
v odpovědi na každý
povzdech a myšlenku
všeho co žije a dýchá.“
Žáci mohou být přirovnáni
ke strunám
duše-opakující Viny;
lidstvo k jejich
resonanční desce;
ruce, která je ladí
do libozvučného dechu
velikého Světa-Duše.
Struna, která nedokáže
odpovědět čistě
Mistrovu dotyku
v melodické harmonii
s ostatními, praskne –
a je odhozena.
Stejně tak kolektivní mysl
lanooů-sravakas.
Musejí být vyladěny
na mysl Upadyi –
jedny s Konečnou Duší –
nebo se odtrhnou.
Tak činí
„Bratři stínu“ –
vrahové
jejich duší, obávaný
klan Dad-Dugpa.
Vyladil jsi svoji bytost
na velikou bolest lidstva,
ó kandidáte na světlo?
Vyladil?...

Můžeš vejít.
Přesto, než vykročíš nohou
na bezútešnou Cestu
smutku, je dobré
se nejdříve naučit
nástrahy na své cestě.
Vyzbrojen klíčem
dobročinnosti, lásky
a něžné milosti,
jsi před branou Dana
v bezpečí,
branou, která stojí
u vstupu na Cestu.
Pohled, ó šťastný poutníku!
Brána, před kterou stojíš,
je vysoká a široká,
vypadá snadno přístupná.
Cesta,
která skrz ni vede,
je rovná a hladká
a zelená.
Je jako slunečná mýtina
v hloubi temného lesa,
místo na zemi zrcadlené
z Amitabhova ráje.
Tady, slavící naděje
a ptáci zářivého peří
zpívají usazení
v zeleném loubí,
pějící úspěch
nebojácným poutníkům.
Zpívají o bódhisattvově
pěti ctnostech,
pětinásobnému zdroji
síly bódhi,
a o sedmi krocích
ve věděni. Projdi!
Neboť jsi přinesl klíč;
jsi v bezpečí.
A ke druhé bráně
je cesta také zelená.
Ale je strmá a stoupá
do kopce; ano,
k jeho skalnatému vršku.
Šedivé mlhy
pokryjí jeho drsné
a skalnaté výšiny,
a vše za tím bude temné.
Jak pokračuje,
píseň naděje

zní slaběji
 v poutníkově srdci.
 Napětí pochybnosti
 je nyní při něm;
 jeho kroky se stávají méně
 pevnými. Dej si na to pozor,
 ó kandidáte!
 Vyvaruj se strachu,
 který se šíří jako
 černá a bezhlučná křídla
 půlnočního netopýra,
 mezi měsíčním svitem
 tvé duše
 a tvým velikým cílem,
 který se vynořuje
 ve veliké dáli.
 Strach, ó žáku,
 zabíjí vůli a zdržuje
 všechny činy.
 Pokud postrádá
 ctnost Shila –
 poutník klopytá
 a karmické kaménky
 zhmožďují jeho chodidla
 na kamenité cestě.
 Měj jistý krok,
 ó kandidáte.
 Koupej svoji duši v esenci
 Kshanti (trpělivost);
 neboť nyní se blížíš
 k bráně toho jména,
 bráně statečnosti
 a trpělivosti.
 Nezavírej své oči, ani
 neztrácej z dohledu Dorje
 (nástroj, který je
 symbolem moci
 zlých vlivů);
 Marovi šípy
 vždy zasahují toho,
 kdo nedosáhnul Viragu
 (cítění naprosté
 lhostejnosti
 k objektivnímu vesmíru,
 k radosti a bolesti.)
 Vyvaruj se roztřesení.
 Blízko dechu strachu
 klíč Kshanti rezaví:
 rezavý klíč
 odmítá odemknout.

Čím více jsi pokročil,
 tím více nástrah
 tvé nohy potkají.
 Cesta, která vede vpřed,
 je osvětlena jedním ohněm –
 světlem smělosti,
 planoucí v srdci.
 Čím více se jedinec
 osměluje, tím více získá.
 Čím více se bojí,
 tím více
 bude to světlo blednout –
 a jedinec to může ukazovat
 cestu. Neboť stejně jako
 prodlévající paprsek světla,
 který svítí na vrcholku
 nějaké vysoké hory,
 je následován černou nocí,
 když vymizí,
 tak i srdce-světlo.
 Když vymizí,
 temný a hrozivý stín
 padne z tvého
 vlastního srdce
 na cestu,
 a zakoření tvé nohy
 v hrůze na místo.
 Dej si pozor, žáku,
 na ten smrtící stín.
 Žádné světlo,
 které svítí z Ducha,
 nemůže rozehnat temnotu
 nižší Duše,
 pokud z ní neprchly
 všechny sobecké myšlenky
 a ten poutník neřekne:
 „Zřeknul jsem se tohoto
 nestálého uspořádání;
 Zničil jsem příčinu:
 vržený stín, stejně jako
 účinky, již nemohou dále
 existovat.“ Neboť nyní
 se udál poslední velký boj,
 poslední válka mezi
 vyšším a nižším Já.
 Pohled, samotné bojiště
 je nyní ponořeno
 do veliké války,
 a již ho více není.
 Ale jakmile

projdeš
 branou Kshanti,
 nastane třetí krok.
 Tělo je tvým otrokem.
 Nyní se připrav
 na čtvrtý,
 bránu pokušení,
 která láká do léčky
 vnitřního člověka.
 Než se můžeš
 přiblížit cíli,
 než bude tvoje
 ruka zdvižena vzhůru
 ke klíče čtvrté brány,
 musíš shromáždit
 všechny duševní změny
 v sobě
 a zabít armádu
 myšlenkových vjemů,
 které, jemné a zákeřné,
 se bez optání plíží uvnitř
 jasné svatyně Duše.
 Pokud jimi
 nebudeš zabít,
 pak musíš své výtvořiny
 učinit neškodnými,
 děti svých myšlenek,
 neviděné, nehmatatelné,
 které se hemží kolem lidstva,
 potomstvo a dědice člověka
 a jeho pozemského
 pustošení. Musíš
 studovat prázdnotu toho,
 co se zdá plné,
 plnost toho,
 co se zdá prázdné.
 Ó nebojácný aspirante,
 pohleď hluboko do studny
 svého vlastního srdce,
 a odpověz.
 Znáš schopnosti
 svého já,
 ó ty všímající si
 vnějších stínů?
 Pokud neznáš –
 pak jsi ztracen.
 Neboť, na čtvrté Cestě
 ten nejjemnější vánek
 vášně či touhy
 rozruší trvalé světlo

na čistých bílých
stěnách Duše.
Nejmenší vlna
touhy nebo lítosti
po iluzivních dárcích Mayi,
podél Antaskarany –
cesty, která leží mezi
tvým Duchem a tebou,
sběrnice vnímání,
primitivních vzruchů
Ahankary
(„Já-ství“) –
myšlenka tak prchavá
jako záblesk blesku
ti způsobí ztrátu
třech výher –
výher, které jsi vyhrál.
Neboť věz, že Věčné
nezná změnu.
„Osm strašných utrpení
navždy opust’.
Pokud ne, k moudrosti
jistě nemůžeš přijít,
ještě ani k vysvobození,“
řekl velký Pán,
Tathagata dokonalosti,“
ten, který následoval
ve šlépějích
svých předchůdců.“
Striktní a náročná
je ctnost Viraga.
Pokud bys
zvládnul její cestu,
musíš udržovat svoji mysl
a své vnímání mnohem
více než dříve oproštěny
od skutků zabíjení.
Musíš se nasytit
čistou Alayou
(osmé vědomí
či skladiště
vědomí),
stát se jakoby jedním
s přírodní Duší-Myšlenkou.
Když jsi s ní jedno,
jsi neporazitelný;
v oddělení
se stáváš
hřištěm Samvriti
(jedna ze dvou pravd,

kteřá demonstruje
iluzivní charakter či
prázdnost všech věcí),
původce všech
světských preludů.